

Arrest

nr. 216 516 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 november 2018.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidige vierde verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig derde volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig vierde verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige verzoeken om internationale bescherming hebben uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de Taliban. Verzoekers verklaren dat zij (omwille van de werkzaamheden van verzoeker voor het parlement) nog steeds worden gezocht en vrezen in het geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan voor het leven van hun kinderen omwille van hun verklaarde problemen.

Verzoekers' eerste en tweede verzoek om internationale bescherming werden respectievelijk geweigerd bij 's Raads arresten nr. X van 12 oktober 2015 en nr. X van 16 januari 2018 omdat hun vluchtrelaas ongeloofwaardig is en zij niet aannemelijk maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hun derde verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met beslissingen van het Commissariaat-generaal van 19 april 2018 "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)". Verzoekers gingen niet in beroep tegen deze beslissingen waardoor deze definitief zijn geworden en als vaststaand dienen te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van hun huidig vierde verzoek om internationale bescherming leggen verzoekers bijkomende verklaringen af. Zo verklaren ze o.a. dat zij opnieuw internationale bescherming aanvragen omdat zij geregulariseerd willen worden. In verband met een eerder door hem neergelegd certificaat in het kader van een van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming verklaart verzoeker dat er gewoon een tyfout in staat en dat zelfs de Amerikaanse president Trump een fout maakte in een tweet. Verzoeker geeft voorts onder meer nog aan zowel de Taliban als Daesh te vrezen en stelt dat de bom die in hun woning werd geplaatst niet enkel voor hem, maar voor het hele gezin bedoeld was. Verzoekster, echtgenote van verzoeker, geeft op haar beurt o.a. aan ziek te zijn en veel te vergeten omwille van haar psychische problemen. Ze merkt ook op bevreesd te zijn dat bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan hun kinderen zullen ontvoerd worden als ze naar school gaan en bang te zijn van de zelfmoordaanslagen in Kabul.

Ter staving van huidig vierde verzoek leggen verzoekers de volgende documenten neer: een usb-stick met een video waarop senator Abdullah Haqaiqi verklaringen over verzoeker aflegt, een brief van de National Assembly of Islamic Republic of Afghanistan van 03.01.1397, prints van biografieën van 10 parlementariërs met wie verzoeker op de foto staat, reeds eerder tijdens een vorig verzoek neergelegd, een enveloppe, en een psychologisch verslag van verzoekers' familie S. van 6 juni 2018.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers' vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van hun huidige vierde verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

4.3. Verzoekers betwisten en bekritisieren op algemene wijze, doch ze brengen geen concrete en valabele elementen bij die vermogen afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker genomen waarbij aangaande de door hem neergelegde documenten het volgende wordt vastgesteld:

"Betreffende de door u neergelegde brief van de National Assembly of Islamic Republic of Afghanistan dd. 03.01.1397 moet worden opgemerkt dat hierin wordt vermeld dat u van 1387 tot 15.03.1393 - 5 juni 2014 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier) - heeft gewerkt als assistent in het parlement en dat u wegens problemen en bedreigingen door de vijanden van de staat en het volk van Afghanistan op uw huis het land heeft moeten verlaten (document 2). Hieromtrent moet worden opgemerkt dat in het kader van uw vorige drie verzoeken uw werkzaamheden voor het parlement nooit zijn betwist. Bovendien kan de vermelding in deze brief als zou u problemen hebben gekend en als zou uw huis zijn aangevallen, de gedane vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van deze problemen in het kader van uw tweede verzoek geenszins weerleggen.

Ook moet hieromtrent worden opgemerkt dat de huidige neergelegde brief werd opgesteld nadat u een derde verzoek om internationale bescherming had ingediend, met name op 03.01.1397 ofte 23 maart 2018 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier). Bijgevolg heeft deze brief een gesolliciteerd karakter.

Tevens verwijst dit document naar een brief van het Afghaanse parlement dd. 06.09.1394 die u reeds in het kader van uw tweede verzoek heeft neergelegd en toen reeds is besproken. Bovendien moet worden vastgesteld dat de stempel van deze brief dateert van 1385 of 2006 (zie document 2). Dit is reeds 12 jaar vooraleer deze brief werd opgemaakt. Sindsdien hebben al verkiezingen voor de National Assembly of het parlement plaatsgevonden, meer bepaald in 2010 (zie administratief dossier). Bijgevolg is het opmerkelijk dat het Afghaanse parlement in 2018 nog steeds een stempel gebruikt van de vorige parlementaire legislatuur die liep van 2005 tot 2010 (zie administratief dossier).

Daarenboven moet worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Betreffende de usb-stick met een video waarop senator Abdullah Haqaiqi verklaart dat u zijn assistent was en dat u werd bedreigd door de vijanden van het land en zelfs was aangevallen door gewapende personen, moet worden opgemerkt dat ook deze video een gesolliciteerd karakter heeft. Uw moeder heeft namelijk deze senator gecontacteerd en zijn hulp gevraagd (verklaring volgend verzoek, punt 17 & vertaling video). Ook moet worden opgemerkt dat deze video enkele maanden geleden werd gefilmd en dat u niet weet wie dit heeft gefilmd (verklaring volgend verzoek, punt 17).

In verband met de prints van biografieën van 10 parlementariërs met wie u op de foto stond die u tijdens uw vorig verzoek heeft neergelegd en waarmee u wilt aantonen dat u toen op uw werk was (verklaring volgend verzoek, punt 17), moet worden opgemerkt dat uw werkzaamheden voor het parlement nooit zijn betwist. Bovendien kunnen deze biografieën van parlementsleden op geen enkele manier uw verklaarde problemen in Afghanistan aantonen.

De door u neergelegde enveloppe toont louter aan dat u briefwisseling vanuit Kabul heeft ontvangen."

De Raad beklemtoont dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. X (c)), wat hier niet het geval is, zoals eerder in het kader van verzoekers' eerste en tweede verzoek om internationale bescherming bij voornoemde arresten van de Raad werd vastgesteld waarbij tot de ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet op voormelde concrete en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken, welke door verzoekers niet worden ontkracht of weerlegd, en gezien ook de informatie van de Commissaris-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de zeer relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten, kan de door verzoeker neergelegde documenten waarmee hij vergeefs zijn relaas tracht te staven geen bewijswaarde worden toegekend. Deze stukken vermogen geenszins de geloofwaardigheid van hun verklaarde problemen te herstellen.

4.4. In weerwil van verzoekers' algemene verzuchtingen heeft de commissaris-generaal wel degelijk rekening gehouden met de door hen aangehaalde psychische problemen.

Zo wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster genomen "Wat betreft het psychologisch verslag van psychologe A.(...) W.(...) dd. 06.06.2018, (...) vastgesteld dat in de eerste vier pagina's van dit attest tot op de letter hetzelfde is genoteerd als in het psychologisch verslag van de familie S.(...) dd. 20.02.2018 dat u reeds in het kader van uw derde verzoek heeft neergelegd. In verband met dit psychologische verslag dd. 20.02.2018 wordt opgemerkt dat bij zowel u als uw echtgenoot "een complexe PTSS" kan worden vastgesteld en dat dit attest niet volstaat om de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas te herstellen. Uit het psychomedische attest blijkt geenszins dat u of uw echtgenoot niet over de nodige capaciteiten beschikken om uw relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Daarnaast dient opgemerkt dat een attest van een therapeut/ arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Dit attest kan dan ook geen bewijs vormen van de door u voorgehouden vervolgingsfeiten. Bovendien wordt in verband met dit document opgemerkt dat, net zoals in de psychologisch attesten die u neerlegde naar aanleiding van u tweede verzoek, uw psychologische problemen voornamelijk worden gekaderd in een miskraam en uw verblijfssituatie hier in België. Uit dit

document blijkt evenmin uit dat de psychische toestand van u en/of uw echtgenoot van dien aard zou zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling. De toevoegingen in het verslag dd. 6 juni 2018 bevatten geen nieuwe informatie. Meer bepaald wordt er gesteld dat u en uw echtgenoot nog steeds in psychologische behandeling zijn voor PTSS, soms wekelijks en soms tweewekelijks. Ook wordt vermeld dat jullie psychisch lijden groot is, dat jullie door heel het medische team gevolgd worden en dat uw kinderen ook psychologisch worden begeleid."

Verzoekers laten deze concrete vaststellingen geheel ongemoeid en laten also geheel na deze in een ander daglicht te plaatsen.

4.5. In de mate verzoekers met hun verwijzing naar richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 omtrent "Potential Risk Profiles" doelen op verzoekers werk in Afghanistan bij het parlement, benadrukt de Raad dat eerder bij hun eerste en tweede verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld en geoordeeld dat verzoekers werkzaamheden voor het Afghaanse parlement niet worden betwist, doch deze geenszins volstaan om te besluiten tot een vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Zo werd in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads nr. 154 276 van 12 oktober 2015 o.a. vastgesteld:

"Met betrekking tot verzoekers werkzaamheden voor het Afghaanse parlement, wordt in zijn bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: "(...) Voorts dient opgemerkt te worden dat uw werkzaamheden voor het parlement op zich niet volstaan om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Zo moet worden opgemerkt dat u van 2008 tot 2010 privésecretaris was van een parlamentslid en u de daaropvolgende vier jaar nog slechts als reserve secretaris werkte in het parlement (CGVS, p. 3-4; DVZ-verklaring dd. 30/09/2014, vraag 12, p. 5), een functie op laag niveau. Tevens blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Het loutere feit dat u in functie was bij het parlement als reserve secretaris volstaat daarom niet om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan." In onderhavig verzoekschrift komen verzoekers niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal waar zij stellen dat verzoeker wel een hoog risicoprofiel heeft omwille van zijn werkzaamheden voor het Afghaanse parlement, hetgeen evenwel geen dienstig verweer is."

Verzoekers brengen in het kader van hun huidige vierde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest en het in het kader van hun volgend verzoek om internationale bescherming uitgesproken arrest nr. 198 052 van 16 januari 2018 te tornen. Bovendien volstaat een dergelijke loutere verwijzing naar een risicoprofiel niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers in concreto te worden aangetoond te worden, alwaar verzoekers, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van hun relaas, in gebreke blijven.

Evenmin volstaat een loutere verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene (veiligheids)situatie in en de situatie van en problematiek voor personen die terugkeren naar Afghanistan, om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van hun verklaarde problemen met en vrees voor de Taliban waarin zij tot op heden volharden, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoekers is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, te ontkrachten. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

4.6. Waar verzoekers de veiligheidssituatie in de stad Kabul betwisten en informatie bijbrengen om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, merkt de Raad op dat deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie van het Commissariaat-generaal. In zoverre uit de informatie verrat in het administratief dossier en uit de door verzoekers aangehaalde informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in Afghanistan en de hoofdstad vaak af te rekenen heeft met allerlei vormen van dрист geweld, zoals o.a. bloedige zelfmoord- en andere terreuraanslagen, blijkt hieruit niet dat er in Kabul een "open combat" gevoerd wordt en dat er sprake zou zijn van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In de mate verzoekers een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 november 2018, voeren verzoekende partijen aan dat hun problemen, en inzonderheid de problemen van verzoeker, niet correct werden onderzocht in het licht van de objectieve stukken die door hen werden ingediend. Verzoekende partijen wijzen erop dat de stempel die op de documenten staat eenvoudig kon onderzocht worden door simpelweg contact op te nemen met het parlement. Voorts wijzen zij erop dat het weinig relevant is wie de video heeft opgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij echter *in concreto* ingaan op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen bijbrengen die de in de beschikking van 13 november 2018 opgenomen grond in een ander daglicht plaatsen.

Met hun algemene argumentatie dat hun problemen, en inzonderheid de problemen van verzoeker, niet correct werden onderzocht in het licht van de objectieve stukken die door hen werden ingediend, dat de stempel die op de documenten staat eenvoudig kon onderzocht worden door simpelweg contact op te nemen met het parlement, en dat het weinig relevant is wie de video heeft opgenomen, slagen verzoekende partijen er niet in een ander licht te werpen op de grond in de beschikking waar met betrekking tot de bewijswaarde van de door hen ter ondersteuning van hun huidige vierde verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten het volgende volgt wordt vastgesteld:

“Verzoekers betwisten en bekritisieren op algemene wijze, doch ze brengen geen concrete en valabele elementen bij die vermogen afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker genomen waarbij aangaande de door hem neergelegde documenten het volgende wordt vastgesteld:

“Betreffende de door u neergelegde brief van de National Assembly of Islamic Republic of Afghanistan dd. 03.01.1397 moet worden opgemerkt dat hierin wordt vermeld dat u van 1387 tot 15.03.1393 - 5 juni 2014 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier) - heeft gewerkt als assistent in het parlement en dat u wegens problemen en bedreigingen door de vijanden van de staat en het volk van Afghanistan op uw huis het land heeft moeten verlaten (document 2). Hieromtrent moet worden opgemerkt dat in het kader van uw vorige drie verzoeken uw werkzaamheden voor het parlement nooit zijn betwist. Bovendien kan de vermelding in deze brief als zou u problemen hebben gekend en als zou uw huis zijn aangevallen, de gedane vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van deze problemen in het kader van uw tweede verzoek geenszins weerleggen.

Ook moet hieromtrent worden opgemerkt dat de huidige neergelegde brief werd opgesteld nadat u een derde verzoek om internationale bescherming had ingediend, met name op 03.01.1397 ofte 23 maart 2018 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier). Bijgevolg heeft deze brief een gesolliciteerd karakter. Tevens verwijst dit document naar een brief van het Afghaanse parlement dd. 06.09.1394 die u reeds in het kader van uw tweede verzoek heeft neergelegd en toen reeds is besproken. Bovendien moet worden vastgesteld dat de stempel van deze brief dateert van 1385 of 2006 (zie document 2). Dit is reeds 12 jaar vooraleer deze brief werd opgemaakt. Sindsdien hebben al verkiezingen voor de National Assembly of het parlement plaatsgevonden, meer bepaald in 2010 (zie administratief dossier). Bijgevolg is het opmerkelijk dat het Afghaanse parlement in 2018 nog steeds een stempel gebruikt van de vorige parlementaire legislatuur die liep van 2005 tot 2010 (zie administratief dossier). Daarenboven moet worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Betreffende de usb-stick met een video waarop senator Abdullah Haqaiqi verklaart dat u zijn assistent was en dat u werd bedreigd door de vijanden van het land en zelfs was aangevallen door gewapende personen, moet worden opgemerkt dat ook deze video een gesolliciteerd karakter heeft. Uw moeder heeft namelijk deze senator gecontacteerd en zijn hulp gevraagd (verklaring volgend verzoek, punt 17 & vertaling video). Ook moet worden opgemerkt dat deze video enkele maanden geleden werd gefilmd en dat u niet weet wie dit heeft gefilmd (verklaring volgend verzoek, punt 17). In verband met de prints van biografieën van 10 parlementariërs met wie u op de foto stond die u tijdens uw vorig verzoek heeft neergelegd en waarmee u wilt aantonen dat u toen op uw werk was (verklaring volgend verzoek, punt 17), moet worden opgemerkt dat uw werkzaamheden voor het parlement nooit zijn betwist. Bovendien kunnen deze biografieën van parlementsleden op geen enkele manier uw verklaarde problemen in Afghanistan aantonen. De door u neergelegde enveloppe toont louter aan dat u briefwisseling vanuit Kabul heeft ontvangen.”

De Raad beklemtoont dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat hier niet het geval is, zoals eerder in het kader van verzoekers’ eerste en tweede verzoek om internationale bescherming bij voornoemde arresten van de Raad werd vastgesteld waarbij tot de ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet op voormelde concrete en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken, welke door verzoekers niet worden ontkracht of weerlegd, en gezien ook de informatie van de Commissaris-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de zeer relatieve

bewijswaarde van Afghaanse documenten, kan de door verzoeker neergelegde documenten waarmee hij vergeefs zijn relaas tracht te staven geen bewijswaarde worden toegekend. Deze stukken vermogen geenszins de geloofwaardigheid van hun verklaarde problemen te herstellen.”

De Raad stipt aan dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de verzoeker om internationale bescherming heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De verzoeker is er toe gehouden zijn medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dit is des te meer het geval in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, daar er aangenomen wordt dat de verzoeker, gelet op een eerder doorlopen asielprocedure, beter weet waar hij aan toe is en wat er van hem verwacht kan worden met betrekking tot diens zin voor initiatief, belangstelling in de asielprocedure en medewerking bij het vaststellen van de feiten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen op goede gronden besluiten dat de door verzoekers neergelegde documenten geen bewijs vormen van hun verklaarde problemen in Afghanistan. Er bestaat overigens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen, zoals contact opnemen met het Afghaanse parlement.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS